

opusdei.org

Nešto veliko što je ljubav (III): Naše pravo ime

Odgovarajući na Božji plan za naš život, otkrivamo naše pravo ime. Novi članak serije na temu poziva.

27.08.2019.

Prva knjiga Biblije počinje s izvještajem o Bogu Stvoritelju koji sva stvorenja dovodi u postojanje samo svojom Riječju: „*I reče Bog: 'Neka bude svjetlost!'... 'Neka bude svod posred voda'... 'Neka proklija*

*zemlja zelenilom – travom
sjemenitom, stablima plodonosnim'...
'Neka zemlja izvede živa bića, svako
prema svojoj vrsti: stoku, gmizavce i
zvjerad svake vrste!'..." (Post 1, 1-25).*
Ali u trenutku stvaranja ljudskog
bića, nešto se drugačije događa. Više
nego samo stvaranje određene vrste
ili roda, bića ili stvorenja, Bog stvara
biće napravljeno na Njegovu sliku,
biće koje je *osobno* pozvano u
postojanje i komu je dano osobno
ime i kojemu se Bogu obraća osobno.

Ako se prebacimo s ovog izvještaja o
stvaranju na posljednju knjigu u
Bibliji, otkrivamo nešto
iznenađujuće. Pored imena koje
primamo od Boga kada nas je
stvorio, treba nam biti dano ime na
kraju našeg života. „*Pobjedniku ću
dati mane sakrivene i bijel ću mu
kamen dati, a na kamenu napisano
ime novo koje nitko ne zna doli onaj
koji ga prima.*“ (Otk 2, 17). Kako
razumjeti ovo novo ime koje će nam

biti dano na kraju života? Ovdje smo suočeni s tajnom poziva – osobnom tajnom koja nam se otkriva kako napredujemo na našem putu prema istinskom životu.

Slobodni i nezavršeni

Ruža, drvo hrasta, ili konj ne trebaju donositi nikakve odluke da bi postali ono što jesu: oni jednostavno postoje. Rastu i postižu svoju puninu i konačno nestaju. Ali nije tako s ljudskim osobama.

Kako rastemo, naročito tijekom adolescencije, dolazimo do spoznaje kako ne možemo biti samo „još jedna“ osoba u nizu. Nešto nas tjera postati netko originalan, s imenom i prezimenom, posebna i neponovljiva osoba. Osjećamo da smo na svijetu kako bismo što postigli i da sa svojim životom možemo učiniti ovaj svijet boljim mjestom. Nismo zadovoljni samo sa spoznajom tko smo, što smo ili kako stoje stvari, nego više od toga

osjećamo potrebu sanjati *tko* bismo željeli biti i kako bismo voljeli da naš svijet izgleda.

Neki će ljudi ovo smatrati naivnim pomanjkanjem realizma koji prije ili kasnije treba prevladati. Bez obzira na to, ova potreba da sanjamo uistinu se odnosi na naše najviše ja. Za kršćanina želja da bude netko s imenom i prezimenom otkriva kakve nas je Bog želio stvoriti: kao biće koje je neponovljivo. Stvorio je svijet i stavio ga u ruke naših prvih roditelja, „*da ga obrađuje i čuva.*“ (Post 2,15). Želio je računati na naš rad u očuvanju svijeta te da učinimo da sjaji u svoj svojoj ljepoti kako bismo ga voljeli „strastveno“, kao što je sv. Josemaria volio reći. (1)

Bog čini isto kada nam daruje dar života. Poziva nas razviti svoju osobnost i ostavlja ovaj trud u našim rukama. Stoga želi staviti u igru našu osobnu slobodu, naše inicijative i

sposobnosti. „Bog želi nešto od vas. Bog vam se nada“, rekao je papa Franjo u obraćanju na Svjetskom danu mladih. „On vas potiče da sanjate. Želi učiniti da vidite kako s vama svijet može biti drugačiji. Činjenica je da, ako ne ponudite najbolje od sebe, svijet neće nikada biti drugačiji. Ovo je izazov za vas.“
(2)

Zove vas imenom

Šimun je pratio svoga brata Andriju kada su išli slušati Krstitelja. Putovanje iz Galileje u Judeju bilo je dugačko, ali vrijedilo je truda. Činilo se da se tamo događa nešto veliko. Stoljeća su prošla otkako je Bog poslao proroka svom narodu i sada se činilo kako se u Ivanu uistinu pojavio novi prorok među njima. Andrija susreće Isusa na obali rijeke Jordana i provodi cijelo poslijepodne razgovarajući s Njim. Kada se vratio svom bratu Šimunu, rekao mu je:

"Našli smo Mesiju." I doveo je Šimuna Isusu. (cf. Iv 1, 41-42). O čemu je Šimun mislio na putu onamo? Je li moguće da je Mesija, onaj koji je poslan od Boga, konačno stigao? Može li se sada svijet u kojem žive promijeniti, kako je u Svetom pismu prorokovano? Kada su pristupili Učitelju, Isus ga pogleda i reče: „*Ti si Šimun, sin Ivanov! Zvat ćeš se Kefa! – što znači Petar – Stijena.*“ (Iv 1-42) Prije negoli se promijeni svijet, Šimunov se život morao promijeniti.

Evandjelje nam pokazuje život Šimuna Petra kao kontinuirano otkrivanje Isusovog istinskog identiteta, misije koja mu je povjerena. Uskoro nakon povratka u Galileju, nakon dana provedenih s Ivanom Krstiteljem, Isus još jedanput dolazi do Šimuna Petra i pita ga da pomakne svoju lađu malo dalje od obale kako bi mogao propovijedati s nje. Mora da je Šimun malo oklijevao

da to učini jer je cijelu noć proveo ribareći i nije ništa ulovio. Kada je završio razgovor s ljudima, Isus ima novi zahtjev: „*Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov.*“ (Lk 5, 4).

Sigurno se to činilo apsurdnim Šimunu jer su proveli mnoge sate te noći ribareći bez uspjeha, a svi znaju da po jarkom svijetlu dana riba odbija ući uz mrežu. Ali Šimun je poslušao i ugleda svoje mreže ispunjene ribom. Tko je uistinu ovaj čovjek u njegovoj lađi? „*Vidjevši to, Šimun Petar pade do nogu Isusovih govoreći: 'Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!'*“ (Lk 5,8) A naš Gospodin odgovara: „*Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!*“ (Lk 5, 10)

Tko je Šimun? Ribar iz Galileje, kao što su ljudi iz njegove obitelji oduvijek bili? Proveo je godine radeći ovo i postao je veoma dobar u tome. Mislio je da je to njegov identitet. Ali Isus baca neslućeno svjetlo na njegov život. Blizina našeg Gospodina

otkriva mu njegovo istinsko ja: grešnik, ali grešnik kojeg je Bog izdvojio, na kojeg se želi osloniti. Čuvši ovaj poziv, Petar i njegov brat *„izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim.“* (Lk 5,11). Benedikt XVI osvrnuo se na ovu scenu iz Evandjelja: „Petar nije mogao još zamisliti da će jednog dana stići u Rim i tu biti ribar ljudi za Gospodina. Prihvatio je iznenađujući poziv, dopustio je da bude uključen u ovu veliku avanturu: bio je velikodušan, prepoznao je svoja ograničenja, ali je vjerovao u onoga koji ga zove i slijedio je san svoga srca. Izrekao je da, hrabro i velikodušno da i postao Isusov učenik.“ (3)

Kasnije naš Gospodin konkretnije govori o pozivu koji će oblikovati njegov život: *„A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati.“* (Mt 16,18). Božji plan za nas, Njegov poziv da podijelimo svoj

život s Njim ima istu preobražujuću snagu kao i stvaranje. Jednako kao što stvaranje ljudskih bića uključuje osobni poziv, tako i svaki osobni poziv od Boga ima kreativnu snagu sposobnu da izmijeni stvarnost. Ovo je nešto tako radikalno da za nas znači dobivanje novog imena, novog života. Tko se danas sjeća ribara koji je živio prije dvije tisuće godina na obalama jezera na Srednjem Istoku? A koliko ljudi časti Petra, apostola kojeg je Krist pozvao i učinio vidljivim temeljom svoje Crkve. (4)

Skriveno blago

Misija koju nam Isus nudi može promijeniti naš život i ispuniti ga svjetlom. Zbog toga spoznaja da me Bog možda zove vrlo je primamljiva. Ali također i duboko uznemirujuća jer može nam se učiniti da ako smo pozvani, ako Bog računa na nas, možemo izgubiti svoju slobodu. Sada više ne možemo izabrati niti jedan

drugi put u životu! Jedini mogući put jest onaj koji On želi za mene.

Razmatranje povijesti Petrovog života može nam biti od pomoći ovdje. Kada je odlučio ostaviti sve kako bi slijedio Isusa, je li izgubio svoju slobodu? Zar to nije bila najslobodnija i najviše oslobađajuća odluka u njegovom životu? Ponekad možemo slobodu promatrati kao mogućnost odlučivanja bez ikakvih ograničenja. Ipak, promatrana u ovom svjetlu sloboda je svedena na specifične izbore koji utječu na nas vrlo kratko: jesti hamburger ili piletinu, igrati košarku ili nogomet, slušati ovu ili onu pjesmu.

Ali postoje drugačije vrste izbora koji daju potpuno novi smjer našem životu čineći ga slobodnijim i radosnijim. Ovo se događa kada cijeli svoj život stavimo na kocku i odlučimo tko želimo biti. Sloboda se tada pokazuje u svom pravom

svjetlu, u svojem oslobađajućem svojstvu. Ovo više nisu trenutne odluke, nego odluke koje utječu na cijeli naš život. Na primjer, kada se netko odluči vjenčati za osobu koju vidi kao najveće blago koje svijet može ponuditi. Ili slično, kada mlada osoba odluči postati doktor, znajući da ovaj izbor zahtijeva veliki napor i žrtvu. Darivanje sebe drugoj osobi ili poduzimanje određene misije podrazumijeva odbacivanje svega ostalog. Sigurno, ovo će postaviti uvjete za sve buduće izbore. Ipak, ovaj korak ne gleda se kao odricanje, nego kao riskiranje života za ljubav ili za viši cilj koji će ga ispuniti značenjem. I zbog toga, tijekom vremena, ime te osobe nije samo ono primljeno na krštenju nego je također i „muž ili žena gospođe ili gospodina“ Ili „doktor”

Njihovo ime, njihov identitet dobiva jasniji oblik; njihov život ima jasnije značenje i smjer.

Isus nam nudi izbor upravo ovoga tipa. Stvorio nas je s određenim darovima i kvalitetama koje oblikuju naš način postojanja. Kasnije, tijekom našeg života, pokazuje nam „blago“, misiju koja je skrivena u našoj duši. *„Kraljevstvo je nebesko kao kad je blago skriveno na njivi: čovjek ga pronađe, sakrije, sav radostan ode, proda sve što ima i kupi tu njivu.“* (Mt 13,44). U stvarnosti, blago je On sam – Njegova bezuvjetna ljubav; a zadatak je isti kao i onaj koji je On dobio od svog Oca. Ako sam ga otkrio, ne trebam tražiti dalje. Mogu ga prigrliti cijelim svojim životom i dopustiti Njemu da oblikuje svaki aspekt mog života. Poput Petra, apostola, Stijene na kojoj je Crkva ustanovljena; poput Pavla, apostola poganima; poput Marije, službenice Božje, Majke Spasiteljeve.

Prihvaćanje ove misije – primajući rado Isusa u svoj život i slijedeći Njega – vodi nas do toga da sve ostalo

stavimo sa strane. Jer ništa nas ne može osloboditi više nego istina o nama samima: „*veritas liberabit vos*“ (Iv 8,32). Zato možemo sa sv. Pavlom reći: „*Ali što mi god bijaše dobitak, to poradi Krista smatram gubitkom. Štoviše, čak sve gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mogega, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Krista steknem i u njemu se nađem*“ (Fil 3, 7-9)

Možda nam spoznaja o tome koliko je Isus stvarno blizu nas može biti pomalo uznemirujuća u početku – spoznaja da On želi računati na nas. Ali kada stanemo i razmislimo o tome, vidimo kako ono što On traži od nas savršeno odgovara onome što mi jesmo, našim sposobnostima i iskustvu. Čini se kao da smo rođeni upravo za ovo. Ovo novo ime vidi se kao nešto što je već bilo tu, od stvorenja svijeta. Bog nas je stvorio za ovo. I ipak, možda se to čini

previše za nas. Ovo blago, ovaj zadatak... za mene? Bog je uistinu svrnuo svoj pogled na mene?

Staviti u igru sve svoje darove i sposobnosti

Bog nas ne zove u samo jednom određenom trenutku u našem životu: On to čini stalno. Na isti način, naš odgovor traje cijeli naš život dok odgovaramo na Njegove pozive na ljubav svaki dan sve više s ljubavlju koja se stalno obnavlja. „Otkad si rekao Da, vrijeme je proširilo tvoje horizonte, dajući im nove i sjajnije boje i čineći ih ljepšim svaki dan. Ali i dalje trebaš nastaviti govoriti Da.“
(5)

Sv. je Petar rekao „da“ Gospodinu mnogo puta. Kada su mnogi od onih koji su slijedili Učitelja otišli od Njega sablažnjeni nakon što su Ga čuli kako priča o *Kruhu Života* (Iv 6, 60-71) ili kada je Isus inzistirao da mu opere noge, a činilo se apsurdno da On to

radi (Iv 13, 6-10), Petar je ostao pored Isusa ispovijedajući još jedanput svoju vjeru. A ipak, bilo je mnogo toga što nije uspio shvatiti o Gospodinu. Nastavio je sanjati o slavnoj objavi našeg Gospodina svijetu kada će On pokazati sebe u svojoj trijumfalnoj moći i postati poznat diljem svijeta. Trebale su mu godine da shvati kako ovo nije Božji način djelovanja. Iskusio je tugu odricanja od Isusa tri puta postajući tako Njegov izdajica. Morao se suočiti sa svojom slabosti. Ali na kraju je razumio, zato što nikad nije svrnuo svoje oči s Isusa. „Naš Gospodin obratio je Petra, koji ga je zanijekao tri puta, čak i bez prijekora, pogledom punim ljubavi.“ (6) Jer na kraju, „poziv“ je poziv da pogledamo Isusa, dopustimo da On nas gleda, dijelimo Njegov Život i težimo tome da Ga nasljeđujemo. A ovo vodi do darivanja samoga sebe, ispunjenog ljubavlju, svog cijelog života.

Petrov poziv poprimio je svoj konačni oblik onoga dana na obali Galilejskog mora kada je susreo Uskrslog Isusa. Tada je imao priliku tražiti oprost i shvatio je koliko Ga mnogo voli, sa svojim siromašnim srcem, i opet Mu je to rekao.

Božanski je Učitelj odgovorio: „*Pasi ovce moje!*“ (Iv 21, 17) i onda rekao Petru: „*Idi za mnom!*“ (Iv 21, 19). Ovo je saželo sve, zato što je Petar već ranije otkrio da slijediti Gospodina znači ljubiti do kraja na čudesnom putu davanja sebe i služenja svima; putu, ne cilju. Istim putem moramo ići svaki dan našeg života, pored Isusa.

Ispunjen život

Petar je umro kao mučenik. Tradicija mjesto njegovog mučeništva, razapinjanjem na križu, smješta na Vatikansko brdo. Kada je čuo svoju osudu, sigurno je pogledao unazad cijeli svoj život. Na dane kada je bio

mladić, sa snažnim i odlučnim karakterom, na njegov posao ribara u Galileji. I onda, njegov susret s Kristom, i od onda, toliko čudesnih događaja! Toliko radosti i patnje. Toliko ljudi koji su ušli u njegov život. Toliko mnogo ljubavi. Da, njegov se život uvelike promijenio. I sve se isplatilo.

Nakon što je susreo Šimuna na obali Jordana, naš Gospodin nije vidio samo odraslog čovjeka sa određenim karakteristikama. U njemu je vidio Petra: stijenu na kojoj će izgraditi svoju Crkvu. I kada nas gleda, On vidi sve dobro što ćemo učiniti u našem životu. Vidi naše talente, naš svijet, našu povijest i nudi nam mogućnost da Mu pomognemo, i to unatoč našoj malenosti. Ne traži od nas da činimo nemoguće stvari, nego jednostavno da slijedimo Njega.

Naše su kvalitete takve kakve jesu, ni manje ni više, i ovaj način postojanja

čini nas prikladnima da slijedimo Isusa i služimo Njemu i Crkvi. S Njegovom pomoći pozvani smo naći najbolji način kako to napraviti. Svatko od nas s darovima koje nam je Bog dao: „*Dare pak imamo različite po milosti koja nam je dana: je li to prorokovanje – neka je primjereno vjeri; je li služenje – neka je u služenju; je li poučavanje – u poučavanju; je li hrabrenje – u hrabrenju; tko dijeli, neka je darežljiv; tko je predstojnik – revan; tko iskazuje milosrđe – radostan!*“ (Rim 12, 6-8)

Petar je ostavio iza sebe ribara iz Bethsaida koji je bio tako siguran u sebe. I Bog je od njega učinio posrednika, zajedno sa Kristom, između Neba i zemlje. Njegova životna priča ponovljena je toliko mnogo puta kroz stoljeća. I ovo nastavlja biti istinito i danas. Prvi mladi ljudi koji su se pridružili Opusu Dei stavili su svoje talente u Božje ruke i donijeli su obilje plodova

koje nikada nisu mogli zamisliti.
Sveti Josemaria ih je uvjeravao:
„Sanjajte i stvarnost će nadići snove.“
Ili kako je Papa rekao mladima koji
su sudjelovali u molitvenom
bdijenju: „Neka Gospodin blagoslovi
vaše snove!“ (7)

Isusov poziv izvlači najbolje od
svakog mladića i djevojke kako bi se
njihov život stavio u službu drugih i
doveo do ispunjenja. Ovo vidimo kod
Petra. Mi smo također otkrili koliko
nas mnogo On voli i kako računa na
nas i želimo biti pozorni na Njegov
poziv, danas i svaki dan u našem
životu. Stoga, kada se nađemo lice u
lice s Njim, On će nam dati *bijeli
kamen, a na kamenu napisano ime
novo koje nitko ne zna doli onaj koji
ga prima* (Otk 2, 17). I mi ćemo
prepoznati naše istinsko ime.

Lucas Buch

[1] Cf. Brazda, br. 290; Prijatelji Božji, br. 206; "Strastveno ljubiti svijet" u *Razgovori*, nos. 113 ff.

[2] papa Franjo, obraćanje mladima na molitvi bdijenja Svjetskog dana mladih u Krakovu 30. srpnja 2016.

[3] Benedikt XVI, opća audijencija, 17. svibnja 2006.

[4] Katekizam Katoličke crkve, br. 936.

[5] sv. Josemaria, Brazda, br. 32.

[6] sv. Josemaria, Brazda, br. 964.

[7] papa Franjo, obraćanje mladima na molitvi bdijenja Svjetskog dana mladih u Krakovu 30. srpnja 2016.

veliko-sto-je-ljubav-iii-nase-pravo-ime/
(8.08.2025.)